

L'INFILTRAT

El cor m'anava a cent, feia estona que corria, no sé ben bé quanta. Necessitava amagar-me. Aquells dos oficials ja gairebé em trepitjaven els talons i jo patia per la meva vida.

Bé, encara no m'he presentat, sóc en Dmitry, un home de 27 anys nascut a Moscou. Visc amb la meva dona, actualment embarassada de 5 mesos. Serveixo a les autoritats soviètiques des de la meva majoria d'edat. El sistema confia en l'èxit de les meves expedicions i per això van encarregar-me'n una que em podria costar la vida. Recentment hi ha hagut conflictes entre els Estats Units i la Unió Soviètica, coneguts com a la Guerra Freda. Les tensions són d'una gran magnitud, els nostres rivals són poderosos, tenen a l'abast armament molt desenvolupat que pot acabar amb nosaltres. El seu estat social, polític i econòmic els dona avantatge en relació a les seves condicions. Resulten una amenaça.

Necessitem avançar-nos als seus moviments i per això han confiat en mi per a infiltrar-me i descobrir què es porten entre mans.

La decisió va ser difícil, era una situació de vida o mort però la quantitat de diners que m'oferien i l'afecte que tinc a la pàtria, van fer-me replantejar la resposta. Un factor en contra era que en poc menys de mig any seria pare, en canvi, un factor a favor de la meva supervivència era la professionalitat de l'ofici que havia anat obtenint en les passades expedicions. Uns anys abans de servir a les autoritats, vaig estudiar periodisme i va ser a través d'aquesta via que vaig tenir la possibilitat d'infiltrar-me en la redacció més important dels estats.

Després de dies de preparació per fi vaig posar rumb al meu destí: Washington D.C. Havia hagut de falsificar el meu passaport, no podien assabentar-se'n d'entrada dels meus orígens. Ara era en Henry, un periodista suís graduat a la universitat de Ginebra.

En arribar a la capital cap a la matinada, en primer lloc, vaig decidir allotjar-me a l'hostal que em quedava més proper. M'esperava un dia llarg, i primer calia posar-ho tot en ordre. Després de posar-me roba neta, vaig pentinar-me una mica com vaig

poder mentre agafava el maletí que duria a la feina i tot seguit m'encaminava cap a la redactora, més o menys a uns dos quilòmetres d'on era.

Quan vaig arribar, m'estava esperant el director per donar-me les primeres instruccions de la meva feina. Va disposar-me un ordinador i després de 15 minuts d'explicació, vaig posar-me mans a l'obra. Va dir-me que en cap cas podia entrar en el seu despatx. Els primers dies, tenia instruccions de no fer sospitar a ningú, per guanyar la confiança i tenir cada cop més informació.

Passats gairebé els dos mesos havia obtingut unes quantes dades sobre les seves pretensions i com manipulaven els mitjans de comunicació, però no eren ni suficients ni completes com per treure'n unes conclusions.

Eren les onze de la nit i els meus companys feia un parell d'hores que havien marxat a casa seva. Jo m'havia quedat avançant feina així que per ara, estava sol a l'edifici. Em va venir al cap la idea d'entrar al despatx prohibit del director i entrar en els arxius per poder treure la informació final. Era una idea molt boja que m'exposava totalment al risc, però era l'única opció que em quedava.

Sense pensar-m'ho dues vegades vaig recórrer aquell estret i fosc passadís i al ser davant de la porta, vaig sentir un calfred que em recorria tot el cos.

La meva intenció era d'obrir la porta tot d'una, sense mirar enrere. Per això portava una eina feta expressament per aquesta tasca. Vaig forçar-la i un cop a dins, vaig veure un portàtil en mig del gran escriptori. D'ell en sortia un disc etern del qual no vaig dubtar en consultar-ne el contingut. Vaig procedir a obrir-lo. Vaig quedar bocabadat, ja que el contingut era el que justament estava buscant en la meva expedició. Ràpidament, el vaig retirar. A l'instant va sonar una forta alarma en el sostre de l'edifici, trucant immediatament a les autoritats.

M'havia posat en problemes molt greus. Les meves cames van posar-se en marxa sense ni tan sols pensar-hi.

El cor m'anava a cent, feia estona que corria, no sé ben bé quanta. Necessitava amagar-me. Aquells dos oficials ja gairebé em trepitjaven els talons i jo patia per la meva vida.

Els crits m'ensordien les orelles però d'un moment per un altre, l'estrèpit d'un tret va canviar l'ambient. Tot havia tornat a la calma.